SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 503/2017-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [redacted], [redacted], Česká republika, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s. r. o., Potočná 2835/1 A, Čadca, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miroslav Stopka, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 475/2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [redacted] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 475/2013 p o r u š e n é b o l o .

2. [redacted] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré jej j e Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [redacted] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 551,19 € (slovom päťstopäťdesiatjeden eur a devätnásť centov), ktorú j e Krajský súd v Bratislave

p o v i n n ý vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s. r. o., Potočná 2835/1 A, Čadca, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 503/2017-13 z 3. augusta 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [redacted] (ďalej aj „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 475/2013.

1.1 Sťažnosť na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podala sťažovateľka aj na postup Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 12/2005, avšak ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Z obsahu sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne v konaní o zaplatenie sumy 359 960 € s príslušenstvom sa žalobou zo 17. januára 2005 doručenou okresnému súdu 21. januára 2005 domáhala voči žalovanej - Slovenskej advokátskej komore - zaplatenia pohľadávky spolu s príslušenstvom z titulu náhrady škody za neposkytnutú právnu pomoc.

Po tom, čo okresný súd uznesením č. k. 18 C 12/2005-68 ustanovil sťažovateľke zástupcu z radov advokátov a následne ju vyzval na opravu žalobného návrhu (ktorá bola uskutočnená prostredníctvom jej právneho zástupcu 26. februára 2010, pozn.), okresný

súd 2. augusta 2010 uznesením pripustil zmenu žalobného návrhu sťažovateľky, čím došlo k zmene výšky žalovanej istiny z pôvodnej sumy 3 000 000 Kč na sumu 339 968 € s príslušenstvom. Rozsudok okresného súdu č. k. 18 C 12/2005-91 z 1. októbra 2010 (ktorým okresný súd konanie v časti návrhu o zaplatenie sumy 90 336,67 € zastavil, vo zvyšku návrh zamietol a sťažovateľku zaviazal na úhradu trov konania do rúk právnej zástupkyne odporcu, pozn.) bol po podaní odvolania zo strany sťažovateľky uznesením krajského súdu č. k. 14 Co 14/2011-149 z 15. mája 2012 v celom rozsahu zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Po opätovnom pripustení zmeny žalobného návrhu (na návrh sťažovateľky, pozn.) okresný súd následne nariadil niekoľko pojednávaní a 7. mája 2013 rozsudkom č. k. 18 C 12/2005-251 konanie v časti o zaplatenie sumy 25 298,72 € zastavil, vo zvyšku návrh zamietol a sťažovateľku zaviazal na úhradu trov konania.

Po podaní odvolania zo strany sťažovateľky bol predmetný súdny spis okresného súdu v dôsledku podaného opravného prostriedku doručený krajskému súdu 14. augusta 2013 a krajský súd podľa názoru sťažovateľky po dobu 2 rokov a 10 mesiacov (t. j. k času podania ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 9996/2016, pozn.) vo veci nekonal a spôsobil prieťahy v konaní.

2.1 Ako ďalej sťažovateľka v sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 9996/2016 uvádza, *„... dňa 24.03.2016 bola... prostredníctvom jej právneho zástupcu k rukám predsedu Okresného súdu Bratislava I odoslaná sťažnosť na prieťahy v konaní, na ktorú okresný súd Bratislava I reagoval podaním zo dňa 14.04.2016, v rámci ktorej oznámil, že spis sp. zn. 18 C 12/2005 bol Krajskému súdu v Bratislave, ako odvolaciemu súdu, predložený dňa 14.08.2013 a do dnešného dňa nebol Okresnému súdu Bratislava I vrátený. Vzhľadom na túto skutočnosť bola zo strany navrhovateľky... zaslaná Krajskému súdu v Bratislave žiadosť o poskytnutie informácie, kedy bol predmetný spis zo strany Okresného súdu Bratislava I doručený krajskému súdu a v akom štádiu konania sa spis nachádza... pričom dňa 07.06.2016 bolo sťažovateľke doručené oznámenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.06.2016 s tým, že spis má na krajskom súde značku 14 Co 475/2013, prišiel dňa 14.08.2013 a vytýčené pojednávanie nie je. Dňa 16.06.2016 bola zo strany sťažovateľky prostredníctvom jej právneho zástupcu k rukám predsedu Krajského súdu v Bratislave*

odoslaná sťažnosť na prieťahy v konaní, na ktorú Krajský súd v Bratislave reagoval podaním zo dňa 12.07.2016 v rámci ktorej oznámil, že sťažnosť považuje za dôvodnú.“.

2.2 S ohľadom na uvedené podstatné skutočnosti sa sťažovateľka domnieva, že postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 475/2013 je neefektívny a spôsobuje zbytočné prieťahy v konaní, v dôsledku ktorého sa nachádza v stave právnej neistoty, čo prehlbuje jej nedôveru v súdnictvo Slovenskej republiky.

Sťažovateľka zároveň zdôrazňuje, že ide o konanie začaté na základe žaloby zo 17. januára 2005, ktoré dosiaľ trvá už viac ako 11 rokov a stále nie je právoplatne skončené.

2.3 V petite sťažnosti vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 475/2013, krajskému súdu prikáže vo veci konať bez zbytočných prieťahov a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako i úhradu trov tohto konania.

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril listom sp. zn. 1 SprV/431/2017 z 27. septembra 2017 predseda krajského súdu, ktorý uviedol nasledujúce relevantné skutočnosti:

«... právna vec Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18C/12/2005 bola predložená tunajšiemu súdu dňa 14.08.2013 a pridelená do senátu 14Co, kde jej bola pridelená sp. zn. 14Co/475/2013, pričom referujúcou sudkyňou bola Mgr. Barbora Barteková. (...) vo veci podala odvolanie žalobkyňa(ďalej len „sťažovateľka“) dňa 03.07.2013. Súd prvej inštancie doručil odvolanie žalovanému, ktorý k nemu podal vyjadrenie dňa 07.08.2013. JUDr. Katarína Javorčíková uviedla, že vzhľadom na zaťaženosť senátu 14Co veľkým počtom reštančných vecí, nebol zo strany Mgr. Barbory Bartekovej urobený vo veci žiaden procesný úkon do konca roku 2016. Vzhľadom na predmet konania a strán sporu podľa jej slov nešlo o vec, ktorá by si vyžadovala osobitnú rýchlosť konania podľa platných Všeobecných zásad pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave.

V súvislosti so zmenou v zložení senátu 14Co po odchode členky senátu JUDr. Edity Szabovej do starobného dôchodku k 31.12.2016, a prijatím nového rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2017, boli v senáte 14Co novou riadiacou predsedníčkou senátu JUDr. Darinou Kuchtovou rovnomerne prerozdelené všetky reštančné veci napadnuté v rokoch 2012 až 2014 medzi členov senátu. Predmetná vec ako sudcovi spravodajcovi v senáte od 01.01.2017 pripadla JUDr. Kataríne Javorčíkovej. Predsedníčka senátu uviedla, že v súdnom oddelení 14Co, 14NcC, 14CoPr, 14CoD, MCoSr bolo k 01.01.2017 celkovo 591 nevybavených vecí, z toho u referujúcej sudkyne po prijatí nového rozvrhu práce na rok 2017 v počte 204 nevybavených vecí. Z týchto vecí viac ako polovicu tvorili tzv. reštančné veci. Prioritou preto podľa jej slov bolo vybavenie najstarších vecí napadnutých na odvolací súd v rokoch 2012 až 2013, medzi ktoré patrila aj predmetná vec. Po naštudovaní spisu bol vo veci verejne vyhlásený rozsudok č. k. 14Co/475/2013-297 zo dňa 18.07.2017, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie a sťažovateľka bola zaviazaná nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 50 %. Z hľadiska obtiažnosti veci, išlo podľa jej názoru o pomerne komplikovaný predmet konania súvisiaci s darovacou zmluvou z roku 1977, ktorou rodičia darovali sťažovateľke nehnuteľnosti. Zmluva bola spracovaná v advokátskej kancelárii a konajúci advokát ju nepredložil za života otca sťažovateľky na registráciu štátnemu notárstvu. Od toho odvodzovala sťažovateľka nárok na náhradu škody proti Krajskému združeniu advokátov a neskôr Slovenskej advokátskej komore v hodnote darovanej nehnuteľnosti, ktorý si opakovane v rôznych výškach uplatnila na súde celkovo v štyroch súdnych konaniach; v každom neúspešne. Má za to, že bolo potrebné vysporiadať sa vo veci okrem základu sporu aj s už rozhodnutými nárokmi žalovanej v skončených súdnych konaniach a námietkou premlčania.

Záverom oznamujem, že Krajský súd v Bratislave podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácií Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, netrvá na ústnom prerokovaní veci pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.»

4. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu na uvedené vyjadrenie predsedu krajského súdu a zákonnej sudkyne reagovala iba stručne:

„Dôvody, ktoré uvádza Krajský súd v Bratislave vo svojom vyjadrení z 27.9.2017, nie sú podľa ustálenej praxe Ústavného súdu dôvodom na akceptovanie prieťahov v konaní.

Vzhľadom na vek sťažovateľky ako i právnu nekomplikovanosť sporu je prieťah v konaní neprijateľný a preto žiadame sťažnosti vyhovieť a priznať i trovy právneho zastúpenia.

Zároveň oznamujeme, že netrváme na tom. aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie.“

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

6. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledujúci priebeh a stav konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 14 Co 475/2013:

Dňa 14. augusta 2013 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 18 C 12/2005 zo 7. mája 2013.

Dňa 18. júla 2017 krajský súd uznesením č. k. 14 Co 475/2013-297 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil a sťažovateľku zaviazal *„nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 50 %“*.

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

8. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo rozhodovanie o tom, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 475/2013 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľky, ktorá sa domáhala žalobným návrhom proti Slovenskej advokátskej komore *„o zaplatenie 359 960 € s prísl. z titulu náhrady škody za neposkytnutú právnu pomoc“*.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

10. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

11. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

12. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Navyše, ústavný súd poukazuje i na to, že predmetom napadnutého konania je náhrada škody, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby sa čo najrýchlejšie odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, II. ÚS 740/2015 a iné).

13. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmavanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom trestnom konaní k zbytočným prieťahom.

14. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v napadnutom konaní a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania do vyhlásenia odvolacieho rozhodnutia (3 roky a 11 mesiacov) už aj vzhľadom na celkové trvanie konania o žalobnom návrhu sťažovateľky (celkove takmer 17 rokov) treba považovať za neprimerané.

Ústavný súd pritom konštatuje, že krajský súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný minimálne po dobu dvoch rokov. Krajský súd teda dlhodobo vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka počas napadnutého súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na povahu veci (náhrada škody) v okolnostiach danej veci nebolo možné súhlasiť s názorom zákonnej sudkyne, podľa ktorej prioritou bolo vybavenie reštančných vecí. Rovnako na „objektívne okolnosti“, teda na množstvo „nevybavených vecí“, na ktoré v danej veci poukázala predsedníčka senátu, nebolo možné prihliadať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu

a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení krajského súdu (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 1.

15. Vzhľadom na to, že 18. júla 2017 krajský súd uznesením č. k. 14 Co 475/2013-297 o odvolaní sťažovateľky rozhodol, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

16. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, pretože postup krajského súdu *„je neefektívny a spôsobuje zbytočné prieťahy v konaní, v dôsledku ktorého sa sťažovateľka nachádza v stave právnej neistoty, čo prehlbuje jej nedôveru v súdnictvo Slovenskej republiky“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, prihliadol pritom na aj na skutočnosť, že konanie bolo medzičasom právoplatne skončené, ako aj na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 2.

17. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 1. augusta 2016 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 9. októbra 2017). Za dva úkony vykonané v roku 2016 patrí odmena v sume dvakrát po 143 € a režijný paušál dvakrát po 8,58 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2017 prislúcha odmena v sume 147,33 € spolu s režijným paušálom 8,84 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 459,33 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 91,86 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove sumu 551,19 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

18. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017